

NÅGOT OM HULTATORPETS HISTORIA

När bonden Åke Ingemansson och hans hustru Ingar Nilsson på grund av ekonomiska skäl år 1824 sålde den gamla släktgården Dyneboda nr 2 till svågern och brodern Anders Nilsson i Skärnäs, tog de undan äganderätten till Hultastugan jämte brukningsrätten till åtskilliga arealer. Dessutom skulle de ha rätt att å åboens beteshagar årligen sommarföda 2 kor, 1 häst, 8 får och 4 svin. Fritt "bränne och tänne" ingick naturligtvis också i kontraktet. Åke Ingemansson var då endast 30 år gammal. Jag kan nämna att hans broder Ola Ingemansson några år senare även sålde sin gård till Anders Nilsson, och att han betingade sig ännu större undantag. Bl.a. skulle han årligen ha 30 kannor (ungefär 90 l) rensmakande sjuogradigt brännvin. Det kan nämnas att denne åtnjöt undantag i 44 år, och under tiden hunno två bönder bli utfattiga på gården.

År 1857 avled Åke Ingemansson. Torpet övertogs då av sonen Nils Åkesson, som naturligtvis skulle lämna sin moder undantag, vilket var jämförelsevis väl tilltaget. Det kan nämnas, att hon bl.a. skulle årligen ha 2 lisp. saltat fläsk, 3 lisp. färskt kött, 1 lisp. talg, 5 lisp. roskärsfisk, 8 skeppor salt och 1 par skor. Långvariga processer uppstodo om detta undantag.

Under Nils Åkessons tid gick det glatt till i Hultastugan enligt vad äldre personer kunna berätta om. Det var ofta spel och dans och fester på medförda mat- och dryckesvaror.

Den 28 maj 1902 avled Nils Åkesson. Sonen Åke var då brukare av torpet, men han jämte två av systrarna följde snart med den stora folkströmmen till Nord-Amerika. Yngsta systemen Elsa blev så småningom ensam på det gamla torpet. Kronan köpte gårdarna och tog även torpjorden. Elsa var duktig hemväverska och livnärde sig på detta tills en obotlig själssjukdom gjorde, att hon intogs på sjukhus. Ännu leva många av den gamla Ingemanssläkten i trakten. Elsa blev emellertid den sista av släkten på Hultastugan.

25/8 1950 **Gorm**

Extra tillägg om Hultastugan.

Sensommarens alla blomster prunka som den prydligaste zigenarbrud, när signaturen häromdagen steg inom Hultastugans grindar. Där fanns gladiolus, höstflox och astrar i mängd i de mest underbara färger och former. Men jag kan inte räkna upp alla blomster som finns där, lika litet som jag kan nämna alla fruktsorter i den välskötta fruktträdgården. Persikorna på sydväggen mogna som bäst.

Vem kunde för ett tjugotal år sedan drömma om en sådan lustgård här på de med törnen och tistel beväxta torparevångarna. Men så var det också två vana fruktodlare, Lars Henrik och Ivar Amitzböll som flyttade hit. Först förvärvade de, de gamla byggnaderna och sedermera ett par tunnland jord. Om gamla "Hulta-Elsa" hade kommit hit och sett omdaningen på torpet, skulle hon inte trott sina ögon.

Ursprungligen var Hultatorpet ett dagsverkestorp under Dyneboda nr 2 och kallades då efter dess förste brukare Sven Börjessons torp, men redan 1824 hade det fått sitt nuvarande namn.

Gorm

Signaturen "Gorm" var folkskolläraren Gustaf Nilsson i Mjönäs.

Hultatorpet har med tiden utökats till två fastigheter, som båda numera används som fritidsbostäder. Det ursprungliga torpet inköptes på 1970-talet av J P Lutz från Stockholm och ägs i dag av dennes ättlingar.